

Csak a zsidóknak...

„...senkinek sem prédikálván az Igét, hanem csak a zsidóknak.”
(ApCsel 11,19/c).

Menekültek Antiókiában

A nagy városba, Antiókiába (több, mint 500.000 lakosú) menekültek érkeznek Jeruzsálemből. És itt ebben az északi városban senki másnak nem hirdették az Igét, hanem csak a zsidóknak. Amikor ide érkeztek, legelőször a zsinagógába mentek. Ez nem véletlenségből történt. A menekülteknek ez volt a stratégiájuk. Pál apostol is a maga térítő útjain így cselekedett. Bárhova érkezett, mindig megkereste a zsinagógát. Ez a stratégia nem az apostolok találmánya volt. Ez Isten Szent Lelkének a stratégiája, mely megegyezett Jézus Krisztus megbízatásával. (Maga Jézus is mindig bement a zsinagógába). Az Evangéliumot minden népnek kellett hirdetni, de Jeruzsálemben kellett kezdeni. **„És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől kezdve.” (Luk 24,47)**

Tehát ez volt az elv: először a zsidóknak hirdetni a „megtérést és a bűnök bocsánatát.” A menekült keresztyének tehát mindenk előtt a zsinagógába mentek. Mire várhattak? Hiszen Jeruzsálemben éppen a zsidók kezdték üldözni őket! Ezért kellett onnan elmenekülniük! És mégis ez nem akadályozhatta meg őket abban, hogy kapcsolatba kerüljenek a zsinagógában levő zsidósággal. Míg Antiókiába értek, az úton is és ott is felkeresték a zsinagógákat. És itt keresték az első kapcsolatot. Ugyanígy volt Ciprus szigetén is, ahol sok menekült zsidó volt és akik kapcsolatban voltak az Antiókiakkal. Pál is rendszeresen használta ezt az útvonalat Antiókia kikötője és Ciprus között. A menekültek ismerhették az antiókiái zsidókat. Itt meglehetősen nagy zsidó közösség élt. Az antiókiái zsidó közösség 70.000 tagot számlálhatott. Nem hagyhatták ki a menekültek ezt a jelentős közösséget, - már ami az Evangélium hirdetését jelent. Ezért úgy gondolták, hogy az az ő hivatásuk, hogy ezt a zsinagógai zsidó közösséget megkeressék.

Az Izraelnek való ígélet

Nem arról van szó tehát, hogy az első keresztyének elhamarkodottan és véglegesen búcsút vettek Izraeltől. Bár a zsidó vezetők Jézus elítélése után így szóltak: Az Ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon. És valóban bűn az és nem csak a zsidóké, hanem minden ember bűne, ha elveti Jézus Krisztust. És ebből következik a felhívás: **Térjete meg!** Térjete meg mert ígéletet nyertetek ti és a ti gyermekeitek és csak az, aki ezt elfogadja,

csak az üdvözülhet, egyedül a Jézus vére által. Ezért tartják fontosnak a menekült keresztyének, hogy hirdessék a Jézus Krisztusról való bizonyágtételt a zsidóknak is.

Istennek ez az ígérete ma is érvényes. Isten soha nem vonta vissza az Izraelnek tett ígését. Az viszont a mi szégyenünk, hogy ezt nem ismertük fel eléggé. Az egyház ezt nem szabad, hogy elfelejtse. Voltak korszakok a történelem folyamán, amikor az egyház ezt az ígéretet mintha kitörölte volna a Bibliájából. Az egyház nem lehet felületes. A kegyelem a zsidóké is. Amikor Isten az emberhez közelít, az maga a kegyelem. Isten kegyelmét akarja gyakorolni a zsidók felé is. És hogy velünk is, un. pogányokkal is ezt teszi, az duplán kegyelem.

Isten nem tagadta meg, nem tagadta ki Izraelt a kegyelemből. Ez látszik az Apostolok Cselekedeteiben leírt történetekben is. Ő az az Isten Aki hű marad az ígéreteihez. Ő nem olyan Isten, Aki egyik kezével ad, a másikkal pedig elvesz. Tudnánk-e így bízni Benne?! Isten Izraelhez is hű és Izraelben is kedvét leli, éppen úgy, mint bennünk, akik a pogányságból jöttünk. Isten hű Izraelhez annak hűtlensége ellenére. Isten hű ma is az emberhez, hozzánk is, a mi hűtlenségünk ellenére is. Ő véghezviszi az üdvtervét nem csak reánk nézve, hanem Izraelre nézve is. Mert: **„Nem azé, aki akarja, nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.”**

Prédikálván az Igét

Mit mondhattak a menekültek, amikor kapcsolatba kerültek a zsidókkal? ApCsel 11,19 azt mondja, hogy prédikálták az Igét. Az Ige hirdetése állt a fő helyen, amikor a zsinagógába mentek. Más helyen azt olvassuk az ApCsel-ben, hogy amikor az apostolok a zsinagógába mentek „tárgyaltak” a zsidókkal. És ez az eredeti görög szövegben azt jelenti, hogy dialógust folytattak. Ez tehát nem csak egy egyoldalú beszéd volt, hanem egy bizonyos módja az Ige magyarázásának, az Ige fejtegetésének. És ennek az Ige-hirdetésnek, Ige-fejtegetésnek az alapja a Mózes könyvei és a próféták iratai voltak. Itt a 11. részben nem olvasunk ilyen dialogizálásról, párbeszédről, de erről van szó, amikor ezt olvassuk: **Prédikálták az Igét.**

Ez két dolgot jelent:

1). A megbízatást, hogy az Igét hirdessék az Úr Jézustól kapták. Ezt jelenti: **az Ige.** A mózesi könyvekben és a próféták irataiban is Jézust prédikálták. Az Ótestamentum könyvei Jézusról tesznek bizonyosságot. És ezt Jézus is fontosnak tartotta. Azt mondta: **Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvény és a próféták iratainak az eltörlésére, hanem hogy betöltem azt.** Személyében és váltságművével nem törölte el az Ószövetséget, hanem éppen ellenkezőleg: a legtökéletesebben betöltötte. Az első keresztyének **az Ótestamentum alapján** prédikálták az Igét: **Jézus a Krisztus!**

Ez azt jelenti nekünk, hogy teljes egység van az Ótestamentum és az Újtestamentum között. **Kálvin** is ezt vallotta. A két szövetség teljes mértékben egyezik egymással és ez kegyelmi szövetség. Az Ótestamentum és az Újtestamentum két szövetség, de mind a kettő ugyanarról a kegyelmi szövetségről beszél. Mind a kettő Jézust hirdeti nekünk. Ez nagyon fontos mindnyájunk számára. Így az Izraellel kötött szövetség és a Gyülekezettel kötött szövetség gondolkozásunkban és vélekedésünkben a helyére kerül, megfelelő lesz az arány a kettő között. Ábrahám, Izsák és Jákób Istene a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja. Pál, a pogányok apostola is látja ezt és ezért írja Róma 9,3-ban: **Mert kívánnám, hogy én magam is átok legyek, elszakasztva a Krisztustól az én atyámfiáiért, akik rokonaim test szerint, akik izraeliták, akiké a fiúság és a dicsőség és a szövetség, meg a törvényadás és az isteni tiszteleték és az ígéretek...**”(Róma 9,3-4).

Ilyen komoly dolog az, hogy mindenki, Izrael és minden ember felismerje, hogy **Jézus a Krisztus!**

Ezt valljuk mi?

Ámen.

Biharszentjános, 2011.11.23.

Csomay Árpád

(drs.L.Wüllschleger: Licht over de stad, Fény a város felett c. munkája nyomán).